

Arrest

nr. 142 836 van 7 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN EEKHOUDT loco advocaat C. GRYSOLLE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen zijn verklaringen op 24 juni 2013 het Rijk binnen en diende op 25 juni 2013 een eerste asielaanvraag in. Op 13 september 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker ging niet tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV).

1.2. Op 13 januari 2015 werd verzoeker aangehouden door de Belgische politie bij een administratieve controle. Vervolgens werd verzoeker opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas. Verzoeker verhinderde zijn repatriëring voorzien op 12 maart 2015 door op 9 maart 2013 een tweede asielaanvraag in te dienen vanuit het gesloten centrum van Merksplas.

1.3. Op 18 maart 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

1.4. Dit is de bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. Muh. Mus., verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en ongeveer 32 jaar geleden geboren te zijn in het dorp Setra, Tehsil Daska, district Sialkot, provincie Punjab. U ging tot de tiende graad naar school. U spreekt Urdu en Punjabi.

Op 8 april 2011 ging u bidden in de moskee toen u op de verzamelplaats van het dorp aangesproken werd door G. N.. Hij vroeg u om 10.000 roepies. U leende hem dit bedrag en u nam zijn plaats in bij het kaarten. Een half uur tot drie kwartier later belde hij u om u om nog meer geld te vragen. U had niet meer bij, dus kon u niet op zijn vraag ingaan. Een tijdje later kwam de moeder van G. N. naar de plaats waar u zat te kaarten. Ze vroeg of iemand haar zoon had gezien en u zei haar dat hij naar zijn boerderij was gegaan, maar dat hij had gezegd dat hij niet lang zou wegblijven. U zei haar dat u hem naar haar zou sturen wanneer hij zou terugkomen. Hij kwam echter niet terug en 's avonds na het kaarten keerde u gewoon terug naar huis. De volgende ochtend werd G. N. dood teruggevonden op de boerderij. Zijn moeder beschuldigde u van betrokkenheid bij zijn dood, direct of indirect. Ze diende een klacht in bij de politie en u ging zich verschuilen bij A., een vriend die in hetzelfde dorp woont als u. Anderhalve maand na de dood van G. N. werd er een Panchayat (dorpsraad) belegd die oordeelde dat u onschuldig bent. De moeder en haar familie gingen hier niet mee akkoord en bleven u beschuldigen. Na de Panchayat bleef u nog twee maanden en een half bij A. tot de politie ontdekte waar u zich verschool en u daar kwam zoeken. U bevond zich op dat ogenblik gelukkig niet in het huis waardoor u kon ontsnappen. U ging daarop twee maanden in Karachi wonen waarna u op het einde van 2011 Pakistan verliet. In november - december 2011 kwam u aan in Griekenland. Ook daar werd u teruggevonden door de familie van G. N.. U vluchtte opnieuw weg en op 24 juni 2013 kwam u aan in België. Een dag later diende u uw asielaanvraag in. U legde geen documenten voor.

Het CGVS nam op 13 september 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande uw beweemde problemen. U ging niet tegen de beslissing van het CGVS in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ("RvV").

Op 13 januari 2015 zou u gearresteerd zijn bij een administratieve controle door de Belgische politie. Vervolgens werd u opgesloten in het gesloten centrum te Merksplas.

Er werd voor u een repatriëring voorzien op 12 maart 2015. Op 9 maart 2013 diende u een tweede asielaanvraag in vanuit het gesloten centrum van Merksplas. Heden baseert u zich nog steeds op uw eerste asielaanvraag. U legde geen nieuwe verklaringen af. U stelt zonder te preciseren dat u nieuwe bewijzen heeft. U legde tot op heden geen documenten neer ter staving van uw tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, met name problemen met G. N., moet worden bevestigd dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. In de weigeringsbeslissing van 13 september 2013 wees het CGVS onder meer op het feit dat u geen identiteitsdocumenten neerlegde en uw verhaal niet chronologisch coherent was. Het CGVS kwam aldus tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allermindst geloofwaardig bleken. U hebt hiertegen geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ("RvV").

Immers, het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bij uw tweede asielaanvraag verwijst u nog steeds naar de beweerde problemen zoals uiteengezet tijdens uw eerste asielaanvraag. U stelde enkel over 'nieuwe' bewijzen te beschikken (zie administratief dossier). Tot op heden heeft het CGVS van u niets ontvangen.

Eerst en vooral verwijst u naar uw eerdere asielmotieven, die in de eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig werden beoordeeld door de asielinstanties.

Daarnaast kan gewezen worden op het laattijdige karakter van uw tweede asielaanvraag. Immers werd u reeds tegengehouden bij een administratieve controle op 13 januari 2015 (zie administratief dossier). Het is dan ook zeer frappant dat u slechts drie maanden later een tweede asielaanvraag indient. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u deze tweede asielaanvraag indient op 9 maart 2015, drie dagen voor een geplande repatriëring naar Pakistan en dat u deze aanvraag mogelijks indient om een poging tot repatriëring te verijdelen.

Verder geeft u aan dat u over verschillende bewijzen zou beschikken. U gaf niet aan over welke bewijzen u zou kunnen beschikken (zie administratief dossier). Tot op heden heeft het CGVS van u niets ontvangen. Dat u nog steeds geen documenten voorlegt op het moment van uw tweede asielaanvraag is weinig serieus te noemen. Immers beschikte u over meer dan genoeg tijd. U hebt daarvoor immers ruim twee jaar de tijd gehad sinds de eerste weigeringsbeslissing, een administratieve aanhouding afgewacht en u beschikt nog over contactpersonen in Pakistan (zie administratief dossier).

Mocht u nog documenten voorleggen in de toekomst wijst het CGVS erop dat documenten gepaard dienen te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval niet zo was. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de

hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-

refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Een eerste middel is afgeleid uit de "schending van artikel 1 van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchteling artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en machtsoverschrijding". Verzoeker meent dat de Commissaris-Generaal ten onrechte aan verzoeker weigert de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. Verzoeker vreest terecht voor vervolging in de Verdragsrechtelijke zin. Ondanks zijn onschuld is de kans zeer reëel dat hij bij zijn terugkeer vervolgd zal worden. Bovendien is er in Pakistan sprake van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgebrachte rapporten aangaande de situatie in Pakistan opgesteld door Amnesty International SATP.

2.2. Een tweede middel is afgeleid uit de "de schending van artikel 48/4, §1 en §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens". Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met het feit dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van mening is dat Punjab veilig zou zijn.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij meent dat aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd niet op een voldoende wijze voldaan is. Verzoeker meent dat de motivering van de beslissing volledig stereotiep is. Er blijkt niet uit de beslissing dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

2.4. Verzoeker meent dat er wel degelijk nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.5. Verzoeker voegt volgende nieuwe stukken bij zijn verzoekschrift: "Verslag aangaande de situatie in Punjab in 2015 opgemaakt door SATP en een verslag aangaande de situatie in Pakistan in 2014/15 opgemaakt door Amnesty International".

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.7. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 28 november 2014 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.9. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.10. Huidig beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad mag echter geen uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.11. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name dat verzoeker vreest gerechtelijk vervolgd te worden voor een moord waarvan hij onterecht werd beschuldigd. Hierover werd reeds geoordeeld door de commissaris-generaal op 13 september 2013 dat verzoekers *“eerste asielaanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Verzoeker legde geen identiteitsdocumenten neer en zijn verhaal was chronologisch incoherent. Het CGVS kwam aldus tot de vaststelling dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door verklaringen die allerminst geloofwaardig bleken. Verzoeker achtte het niet nodig hiertegen beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).”*

2.12. Er worden thans geen nieuwe argumenten aangebracht die aanleiding kunnen geven tot een andere lezing van verzoekers vluchtrelaas. Verzoeker beperkt zich tot het benadrukken van zijn onschuld. De bewering dat hij bij zijn terugkeer vervolgd zal worden kan bezwaarlijk verbazen indien verzoeker werkelijk van moord wordt beschuldigd. Verzoeker toont echter niet aan dat deze eventuele gerechtelijke vervolging het gemeenrechtelijke overschrijdt en een vervolging inhoudt in de zin van het vluchtelingenverdrag.

2.13. Verzoeker meent dat de toestand in Pakistan niet stabiel en gevaarlijk is. *“Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgebrachte rapporten aangaande de situatie in Pakistan opgesteld door Amnesty International SATP. (...) Verzoeker benadrukt dat hij niet enkel melding heeft gemaakt van het feit dat hij nog steeds wordt gezocht in zijn land van herkomst, doch dat tevens in rekening dient te worden gebracht dat zich nieuwe incidenten hebben voorgedaan in Punjab, die niet in de informatie van het Commissariaat-generaal waarop de RvV zich heeft gebaseerd vervat zaten, en dat het er in het algemeen allesbehalve veilig is. De nieuw aangebrachte elementen zijn uiterst belangrijk en dienen bijgevolg ten gronde door het Commissariaat-generaal onderzocht te worden. Tot slot wijst verzoeker erop dat tevens geen rekening werd gehouden met het feit dat hij sinds 2011 niet meer is teruggekeerd naar Pakistan”. Verzoeker meent dat het CGVS in de fout ging door de aangehaalde argumenten te negeren door te stellen dat deze een nieuwe asielaanvraag in België niet verantwoorden. Die formulering, die een principieel standpunt verwoordt, zonder een concreet onderzoek van het dossier, is in strijd met de motiveringsverplichting. (...) Verzoeker heeft diverse pogingen ondernomen doch hij slaagt er niet in om aan zijn identiteitsdocumenten en andere documenten te geraken. Voor het bekomen van deze documenten dient verzoeker immers te rekenen op de hulp van derden, waardoor verzoeker veel moeite dient te doen om de nodige documenten en stavingstukken te bekomen. Het is volgens hem geen uitzondering dat asielzoekers geen tastbare bewijzen kunnen tonen daar zij meestal halsoverkop hun land ontvluchten en hierbij niet de tijd hebben om documenten te verzamelen of op te vragen. Hij kan niet gehouden worden tot het onmogelijke. Daarom moeten ondervrager en asielzoeker gezamenlijk alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. Indien bepaalde documenten niet gevonden kunnen worden, moet aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel worden gegund, op voorwaarde dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is, dit wil zeggen dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoeker stelt nogmaals zijn asielrelaas nooit gewijzigd te hebben. Hij meent dat zijn verklaringen steeds samenhangend en aannemelijk geweest zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag. Ten slotte stelt verzoeker dat in Pakistan sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker verwijst hiervoor naar de bijgebrachte rapporten aangaande de situatie in Pakistan opgesteld door Amnesty International SATP.”*

2.14. Verzoeker gaat voorbij aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing waarin terecht wordt gesteld dat hij *“naar aanleiding van de tweede asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de voorgaande appreciatie van uw asielrelaas en is op zich niet van aard*

om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid. Verzoekers bewering dat hij niet over 'nieuwe' bewijzen beschikt omdat hij voor bekomen van "deze documenten dient te rekenen op de hulp van derden, waardoor verzoeker veel moeite dient te doen om de nodige documenten en stavingstukken te bekomen" kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen te meer hieruit blijkt dat verzoeker de nodige moeite niet heeft gedaan en dit niettemin de bestreden beslissing reeds wees op het laattijdige karakter van zijn tweede asielaanvraag. "Immers werd u reeds tegengehouden bij een administratieve controle op 13 januari 2015 (zie administratief dossier). Het is dan ook zeer frappant dat u slechts drie maanden later een tweede asielaanvraag indient. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u deze tweede asielaanvraag indient op 9 maart 2015, drie dagen voor een geplande repatriëring naar Pakistan en dat u deze aanvraag mogelijks indient om een poging tot repatriëring te verijdelen".

2.15. Verzoeker stelt terecht "dat ondervrager en asielzoeker gezamenlijk alle pertinente feiten vaststellen" en dit kan ook uit het administratief dossier blijken. Echter kan niet worden ingezien dat de ondervrager en asielzoeker gezamenlijk alle pertinente feiten moeten "beoordelen" nu deze taak aan de asielinstantie toekomt. Zoals de verzoeker terecht aanhaalt hebben documenten slechts een ondersteunende werking en is het essentieel dat het asielrelaas geloofwaardig is "dit wil zeggen dat zijn verklaringen coherent en waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten". De CGVS heeft terecht geoordeeld dat de feiten ongeloofwaardig zijn en de Raad meent dat ook al zouden de feiten aannemelijk zijn – wat niet het geval is – dan nog wordt niet aangetoond dat deze gemeenrechtelijke feiten in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Verzoekende partij stelt dat de beoordeling van het risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet onzorgvuldig werd gedaan en legt twee korte rapporten neer opgesteld door Amnesty International SATP. De Raad stelt echter vast dat de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en waarvan een update aan huidige asielaanvraag werd gevoegd, werd gevoerd door "gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren van het Cedoca, die zich steunen op talrijke objectieve bronnen waarvan weergave wordt gegeven in het stuk "COI focus, Pakistan, Overzicht van de recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Pakistan", 12 november 2014". Het komt verzoeker toe deze desgevallend concreet te betwisten, wat *in casu* niet gebeurt. In tegendeel de informatiebronnen van verzoekende partij werden opgenomen in de COI focus Pakistan en ook meerdere rapporten van elk van deze informatiebronnen worden hierbij betrokken.

2.17. De Raad benadrukt dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke zoals hoger reeds gesteld op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.18. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten immers niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

2.19. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van

het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”.

2.20. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.21. De overige argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.22. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK